

Иван Вазов

Дъб

Пей, пей! – писа един, –
дор слуша просто племе,
оставай верен син
на своя час и време.

Ще дойдат други дни
и ти ще си забравен,
със твоите песни
кой знае де оставен.

Че възроден народ
в праха не ще се рови:
за новия живот
певци ще трябват нови.

О, прав си, брате, знам:
менят се времената,
но само туй не знам:
менят ли се сърцата!

За слава, за любов
не ще ли все жадуват,
при всяк за правда зов
не ще ли се вълнуват!

И туй, що дълго тях
услаждало и гряло,
ще бъде ли веч прах,
ще бъде ли умряло?

Аз вчера дъб видях,
на друг век чедо мощно,
клонака му съзрях бухнал,
разстлан разкошно.

Той веч е преживял
отдавна свойто време
и чужденец остана
и сам в полето дреме.

Но пак е нам драг, мил –

нехае времената:
той корени забил
дълбоко във земята.

1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4925>]